

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/191/2016
Identifikačné číslo spisu: 7713321283
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7713321283.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q. A., bytom G., zastúpenej advokátkou JUDr. Monikou Gajdošechovou, advokátkou so sídlom Krmanova č. 14, Košice, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova č. 2, Bratislava, o zaplatenie 1 779,50 €, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 10 C 265/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 7. apríla 2015 sp. zn. 11 Co 566/2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 7. apríla 2015 sp. zn. 11 Co 566/2014 z r u š u j e a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. marca 2014 č. k. 10 C 265/2013-24, uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1 779,50 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, pričom rozhodol, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení konštatoval, že žalobkyňi bola spôsobená škoda nezákonným rozhodnutím v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 prvá veta zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z.z.“), a to uznesením vyšetrovateľa z 29. novembra 2007, ČVS:ORP-658/OEK-MI-207, na základe ktorého bolo vznesené obvinenie voči žalobkyňi. Napriek podanej sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia, prokurátor túto vyhodnotil ako nedôvodnú a následne podal na žalobkyňu obžalobu, spod ktorej ju Okresný súd v Michalovciach rozsudkom z 22. apríla 2010, sp. zn. 3 T 3/2008 oslobodil. Súd prvej inštancie žalobkyňi priznal náhradu škody za trovy v trestnom konaní v celkovej výške 1 650,68 €, ako aj trovy vynaložené vo veci predbežného prerokovania nároku v celkovej výške 128,82 €. Súd sa zaoberal aj otázkou, kto v konaní mal byť pasívne legitimovaný, pričom dospel k záveru, že zodpovednosť za škodu v zmysle § 3 zákona č. 514/2003 znáša štát, teda orgánom verejnej moci, s ktorým súd konal, bolo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „Ministerstvo vnútra“).

Proti uvedenému rozsudku podala žalovaná odvolanie.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom zo 7. apríla 2015 sp. zn. 11 Co

566/2014, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.), pričom stranám konania nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho i vyložil, pričom na vecnej správnosti napadnutého rozsudku nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalovanej. Konštatoval, že v predmetnej veci je podstatné vyriešenie otázky, či z hľadiska oslobodenia spod obžaloby súd konal alebo nekonal správne s Slovenskou republikou - Ministerstvom vnútra, alebo mal konať s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (ďalej len „Generálna prokuratúra“). V tejto súvislosti dospel k záveru, že procesne legitimovaným bolo Ministerstvo vnútra, keďže bod 2., § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. uvádza, že vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru a tento príslušník nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. Body 1., 2. ustanovenia § 4 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona sú alternatívami, čiže postačuje, ak je naplnený aspoň jeden z predpokladov uvedených v bode 1., 2. a vyšetrovateľ nekoná na základe záväzného pokynu prokurátora. Odvolací súd na záver zhrnul, že trovy predbežného pojednania, resp. výdavky patria do náhrady škody, lebo ich nemožno zahrnúť podľa citovaného zákona medzi trovy konania, ktoré patria poškodenej.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, ktorého prípustnosť odôvodňovala § 237 ods. 1 písm. c/, písm. f/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 išlo o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.; v ďalšom sa pod „O.s.p.“ rozumie Občiansky súdny poriadok v znení platnom do 30. júna 2016) a dôvodnosť § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu (rovnako rozhodnutie súdu prvej inštancie) nie je v súlade so zákonom, pretože súdy konali s organizačnou zložkou štátu, ktorá v tomto prípade nie je oprávnená konať v mene Slovenskej republiky, pričom takéto nesprávne právne posúdenie je v rozpore s ustanovením § 21 ods. 4 O.s.p. Rovnako tak v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. v ustanovení § 4, ktoré bolo zmenené zákonom č. 412/2012 Z.z. z 27. novembra 2012 s účinnosťou od 1. januára 2013, došlo k špecifikácii podmienok zodpovednosti orgánu konajúceho v mene štátu podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. Citované ustanovenie upravujúce príslušnosť zodpovedného orgánu konajúceho v mene štátu vo veci náhrady škody je procesnoprávnym predpisom, nakoľko upravuje, ktorý konkrétny orgán v ktorých prípadoch koná v mene Slovenskej republiky a z uvedeného dôvodu by mal byť v procese aplikovaný odo dňa nadobudnutia jeho účinnosti. Nakoľko v trestnej veci žalobkyne zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru prokurátor, ktorý následne podal obžalobu príslušnému súdu, nie sú splnené predpoklady na to, aby orgánom konajúcim v mene štátu bolo Ministerstva vnútra. Podľa názoru dovolateľky je v zmysle citovanej novely orgánom, ktorý koná v mene Slovenskej republiky, Generálna prokuratúra. V tejto súvislosti dovolateľka poukázala na rozsudok Okresného súdu v Žiline zo 14. februára 2013, sp. zn. 18 C 194/2012, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. júla 2013, sp. zn. 16 Co 48/2013, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. apríla 2014, sp. zn. 16 Co 787/2013, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 412/2011, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. marca 2015, sp. zn. 7 Cdo 500/2014. Vo vzťahu k výške priznanej náhrady škody upozornila žalovaná na ustanovenie § 18 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého je žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu trov konania vylúčená z trov konania, ktoré je štát povinný nahradiť, nakoľko táto žiadosť má len neformálny charakter. Nejde o účelne vynaložené trovy, pričom ich náhrada je výslovne zákonom č. 514/2003 Z.z. vylúčená. Ďalej žalovaná namietala vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., keďže odôvodnenie rozhodnutia súdu je nedostatočné. Zároveň žalovaná požiadala, aby dovolací súd rozhodol o odklade vykonateľnosti predmetného rozhodnutia. Na záver navrhla, aby predmetné rozhodnutie dovolací súd v celom rozsahu zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu k otázke nedostatku procesnej spôsobilosti v zmysle § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p. uviedla, že právnické osoby a štát majú procesnú spôsobilosť v neobmedzenom rozsahu, a preto na ich strane nemôže dôjsť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu. K dovolaciemu dôvodu s odkazom na ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. namietala, že žalovanej nebola znemožnená realizácia konkrétnych procesných práv. Na základe uvedených skutočností

žalobkyňou v podanom vyjadrení žiadala, aby dovolací súd nevyhovel žiadosti o odklad vykonateľnosti a aby dovolanie žalovanej ako neprípustné odmietol.

5. Žalovaná v podanom vyjadrení k námietkam žalobkyne zopakovala nosné argumenty podaného dovolania, a to najmä, že orgánom oprávneným konať v mene Slovenskej republiky v príslušnom konaní je Generálna prokuratúra a zároveň navrhla dovolaciemu súdu predmetné rozhodnutia v celom rozsahu zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné zrušiť.

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie uvedeného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O.s.p.

9. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom nejde o rozsudok, ktorý by mal znaky uvedené v § 238 O.s.p. Keďže prípustnosť dovolania z § 238 O.s.p. nevyplýva, je zrejmé, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci a podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

10. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až b/, d/, e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo. Žalovaná v dovolaní namietala, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 písm. c/ a f/ O.s.p.

11. Žalovaná tvrdila, že v predmetnom konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p., pričom o túto vadu konania išlo vtedy, ak účastník konania a/ nemal procesnú spôsobilosť a (zároveň) b/ nebol riadne zastúpený. V praxi súdov k takejto vade dochádzalo vtedy, keď ten, kto nemal spôsobilosť na právne úkony (napríklad maloletý alebo osoba pozbavená tejto spôsobilosti) nebol v konaní zastúpený zákonným zástupcom. Spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva (§ 19 O.s.p.). Pokiaľ je účastníkom občianskoprávných vzťahov štát, je právnickou osobou (§ 21 Občianskeho zákonníka). Za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu (§ 21 ods. 4 veta prvá O.s.p.). Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p. dopadá na procesné situácie zásadne odlišné v porovnaní so situáciou, na ktorú poukazuje žalovaná. V predmetnom konaní išlo o náhradu škody uplatnenú proti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. O procesnej spôsobilosti štátu nemožno mať pochybnosti (viď § 19 O.s.p. a § 21 Občianskeho zákonníka). Navyše, ak v určitom konaní v mene štátu vystupuje niektorý štátny orgán v rozsahu svojej pôsobnosti, nejde o „zastupovanie“. To znamená, že v preskúmvanej veci nešlo o prípad, v ktorom by „účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený“. Námietka žalovanej, v zmysle ktorej došlo v konaní k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p., je preto celkom neopodstatnená.

12. K ďalšej uplatnenej procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., je potrebné poukázať na nasledovné. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa do 30. júna 2016 ustálila v názore, že odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumel taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu

poskytoval Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (viď napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaní na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

13. V zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo a verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávisle a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhoduje o jeho občianskych právach a záväzkoch. V zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou zo všeobecných záruk spravodlivého prejednávania veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Tento princíp je jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania a vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť jej protistrane.

14. Koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť predložiť nielen všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa pred ním. Požiadavka, aby procesné strany v konaní mali možnosť dozvedieť sa a vyjadriť sa ku všetkým zhromaždeným dôkazom alebo k stanoviskám pripojeným v spise, sa aplikuje aj na odvolacie konanie.

15. Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia (obdobne pozri aj rozsudok ESJP vo veci Niderst-Huber proti Švajčiarsku č. 18990/91, 18.2.1997, § 27).

16. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru (rovnako tak v rozsudku vo veci Niderst-Huber proti Švajčiarsku, § 29).

17. Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie. Pritom nie je podstatné, či podľa názoru (v danom prípade) odvolacieho súdu ide o podanie skutkovo a právne významné alebo bezvýznamné, pretože túto skutočnosť posudzuje výlučne druhá strana konania. Každá strana musí mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za nutné na to, aby jej požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s každým dokladom a pripomienkou predloženému súdu na účely ovplyvnenia jeho rozhodnutia a vyjadriť sa k nim. Kontradiktórny spor znamená možnosť strany popierať (contra dicere) požiadavky a argumenty druhej strany a právo na to, aby vypočuli jej argumenty a návrhy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 31/2016, III. ÚS 32/2015, I. ÚS 276/2016, I. ÚS 230/03, IV. ÚS 186/09, II. ÚS 18/2013).

18. Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že žalobkyňa podala vyjadrenie k odvolaniu, avšak toto vyjadrenie žalovanej doručené nebolo. Žalovaná sa teda nemala

možnosť dozvedieť o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd toto vyjadrenie nedoručil. Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu jej možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

19. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu - ako tomu nasvedčuje obsah spisu - došlo v preskúmvanej veci k procesnej nesprávosti, na procesné dopady ktorej sa vzťahujú právne závery ESLP vo veci Trančíková proti Slovenskej republike. Rovnako tak by ani neobstál argument, že predmetné vyjadrenie žalobkyne, ktoré nebolo doručované, je len opakovaním predchádzajúcich vyjadrení v konaní pred súdom prvej inštancie a prípadne vyjadrenie dovolateľky by nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Niet pochýb o tom, že žalovanej mala byť daná možnosť oboznámiť sa s vyjadrením žalobkyne k odvolaniu a že faktickým procesným postupom odvolacieho súdu bola žalovanej táto možnosť upretá. V kontexte vyššie uvedeného je zrejmé, že odvolací súd nemôže vopred vyhodnotiť, bez oboznámenia sa s takýmto vyjadrením, či prípadné vyjadrenie dovolateľky mohlo mať vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. V súlade so zásadou kontradiktórnosti je legitímna požiadavka strán sporu, aby mali možnosť sa oboznámiť k opatreným vyjadreniam druhej strany, pričom nestačí, že informácie v nich obsiahnuté boli v priebehu konania určitým spôsobom uvádzané (pozri bližšie rozsudok ESLP vo veci Krčmár a ďalší proti Českej republike č. 35376/97, 3.3.2000, § 43).

20. Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť podľa § 449 ods. 1, § 450 CSP a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. K vadám zmätočnosti prihliadal dovolací súd - a k bolo dovolanie podané včas a na to oprávneným subjektom - z úradnej povinnosti. Úlohou odvolacieho súdu bude doručiť vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovanej a až po vykonaní tohto procesného úkonu bude možné pokračovať v odvolacom konaní. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti, nezaoberal sa dovolací súd ďalšími námietkami žalovanej uvedenými v dovolaní.

21. Pokiaľ žalovaná namietala, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Napadnutý rozsudok nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu ani z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo obsah napadnutého rozhodnutia (vzhľadom na uvedenú procesnú vadu) nebol pre toto posúdenie dostatočným podkladom.

22. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

23. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

24. Dovolací súd sa zaoberal aj návrhom dovolateľky o odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a po zvážení všetkých okolností prípadu dospel k záveru, že tento nebol dostatočným spôsobom odôvodnený. Odklad vykonateľnosti rozhodnutia v rámci dovolacieho konania predstavuje vážne narušenie vlastností právoplatného rozhodnutia súdu, ktorými sú nezmeniteľnosť, záväznosť a nimi založené právne istoty. Zároveň však platí, že ide o rozhodnutie dočasné a predbežné a odloženie vykonateľnosti bude dôvodné v tých prípadoch, keď priebeh dovolacieho konania vedie k záveru, že dovolateľ bude mať úspech a odložením vykonateľnosti sa predídne následnej reparácii už vykonanej exekúcie. Cieľom odkladu vykonateľnosti rozhodnutia je zabrániť výkonu exekúcie počas dovolacieho konania, v dôsledku ktorého by strane konania, ktorá dovolanie iniciovala, v prípade jej úspechu mohla vzniknúť škoda (bližšie pozri I. ÚS 357/2012, I. ÚS 327/2010, II. ÚS 481/2012). Z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky v tomto smere vyplýva názor, podľa ktorého prichádza do úvahy, aby dovolací súd povolil odklad vykonateľnosti iba takého rozhodnutia odvolacieho súdu, na

podklade ktorého možno nariadiť exekúciu. Predmetný návrh je potrebné riadne odôvodniť a podložiť aj preukázaním skutočnosti o hrozacej ujme (doručené upovedomenie o začatí exekúcie), keďže dovolací súd v danom štádiu konania nedisponuje informáciou o prípadnom dobrovoľnom plnení zo strany žalovanej. Vzhľadom na to, že v danej veci neboli okolnosti, ktoré by opodstatňovali rozhodnutie o odklade vykonateľnosti, tento návrh nepovažoval dovolací súd za dôvodný, pričom v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti o tom samostatne nerozhodoval.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.